

Starší Patrick Kearon
Sedmdesátník

„[Pojďte] ke mně s celým úmyslem srdce, a já [vás uzdravím]“

*Náš Spasitel je Knížetem pokoje, velikým Uzdravovatelem
a jedinou osobou, která nás může skutečně očistit od
bodnutí hříchu.*

Dnes večer bych rád předal poselství útěchy a uzdravení těm z vás, kteří se cítíte osamoceni nebo opuštěni, kteří jste přišli o pokoj v mysli nebo v srdci, nebo kteří máte pocit, že jste promarnili svou poslední šanci. Úplné uzdravení a pokoj lze nalézt u nohou Spasitele.

Jako 7letému chlapci žijícímu na Arabském poloostrově mi rodiče *neustále* říkali, abych vždy nosil boty. A chápal jsem proč. Věděl jsem, že boty mi chrání nohy před mnoha hrozbami, které se v poušti vyskytují – například před hady, škorpiohy a bodláky. Jednou ráno po noci strávené ve stanu v poušti jsem se chtěl jít projít, ale nechťelo se mi nazouvat si boty. Rozumově jsem si to zdůvodnil tím, že jdu jen na malou procházku a budu se držet blízko tábora. A tak jsem si místo bot vzal žabky. Říkal jsem si, že žabky jsou přece také boty. A vůbec – co by se tak mohlo stát?

Jak jsem se procházel po studeném písku – v žabkách – ucítil jsem, jako

by se mi do nohy zabodl bodlák. Když jsem se podíval dolů, nespatriil jsem bodlák, ale škorpiohy. Když jsem pochopil, že je to škorpiohy, a uvědomil jsem si, co se právě stalo, bolest z bodnutí se začala z chodidla přenášet do celé nohy. Stiskl jsem stehno a snažil jsem se zabránit tomu, aby ta pálivá bolest stoupala dál, a křičel jsem o pomoc. Z tábora rychle přiběhli rodiče.

Když můj otec utloukl škorpiohy lopatkou, jeden náš dospělý přítel, který byl v táboře s námi, se hrdinsky pokoušel vysát mi jed z nohy. V tom okamžiku jsem si myslel, že umřu. Když mě rodiče posadili do auta a rychle jsme vyrazili do nejbližší nemocnice, která byla přes dvě hodiny daleko, vzlykal jsem. Bolest v celé noze byla nesnesitelná, a celou cestu jsem si myslel, že umírám.

Když jsme však konečně dorazili do nemocnice, lékař nás ujistil, že bodnutí od tohoto typu škorpiohy může být nebezpečné jen pro nemluvnata nebo pro velmi podvyživené

jedince. Píchl mi anestetikum, které mi celou nohu znecitlivělo, a díky tomu jsem již bolest necítil. Během 24 hodin všechny následky bodnutí škorpiohy zcela odezněly. Ale dostalo se mi mocného ponaučení.

Věděl jsem, že když mi rodiče říkali, abych nosil boty, nemysleli tím žabky; byl jsem dost starý na to, abych věděl, že žabky nedokážou poskytnout stejnou ochranu jako pár bot. Ale onoho rána v poušti jsem nedbal na to, o čem jsem věděl, že je správné. Ignoroval jsem to, co mě rodiče opakovaně učili. Byl jsem líný a trochu i vzpurný, a na to jsem doplatil.

Zatímco hovořím k vám – ke statečným mladým mužům, k vašim otcům, učitelům, vedoucím a přátelům – vzdávám hold všem, kteří se pilně snaží stát se tím, čím Pán potřebuje a čím si přeje, abyste byli. Ale z vlastní zkušenosti chlapce a muže vám svědčím o tom, že když nedbáme na to, o čem víme, že je správné – ať už z lenosti nebo ze vzpurnosti – vždycky to s sebou přináší nežádoucí a duchovně škodlivé následky. Pravda, onen škorpiohy můj život nakonec neohrožil, ale přivodil mně i mým rodičům krutou bolest a strach. Pokud jde o to, jakým způsobem žijeme podle evangelia, nesmíme lenosti a vzpurnosti poskytnout žádné místo.

Jako členové Církve Ježíše Krista a jako nositelé kněžství známe ona přikázání a měřítka, která jsme slíbili, že budeme dodržovat. Když se rozhodujeme pro jinou cestu než pro tu, o níž víme, že je správná, a o níž nás učí rodiče a vedoucí a kterou nám v srdci potvrdil Duch Svátý, je to jako bychom se procházeli po pouštním písku v žabkách místo v botách. A pak se snažíme své líné či vzpurné chování ospravedlnit. Říkáme si, že ve skutečnosti neděláme nic tak špatného, že na tom ani tolik nezáleží, a

že když se železné tyče pustíme jen na chvíli, tak se určitě nic hrozného nestane. Možná se chlácholíme myšlenkou, že to dělají všichni – a někteří dělají i horší věci – a nás to stejně nijak negativně neovlivní. Z nějakého důvodu přesvědčujeme sami sebe, že nás se dané pravidlo netýká, a jsme tudíž vůči následkům jeho porušení imunní. Odmítáme, občas svéhlavě, být „důsledně poslušní“¹ – jak se píše v příručce *Kažte evangelium mé* – a skrýváme před Pánem část svého srdce. A pak přijde bodnutí.

Písma nás učí, že „Pán *požaduje srdce*“², a je nám přikázáno, abychom milovali Pána a sloužili Mu „*celým svým srdcem*“.³ Je nám zaslíbeno, že budeme moci „posledního dne ... státi před Bohem bez úhony“ a budeme se moci vrátit do Jeho přítomnosti.⁴

Anti-Nefi-Lehité v Knize Mormonově odložili své válečné zbraně, zakopali je hluboko do země a uzavřeli smlouvu, že zbraně proti svým bratřím již nikdy nepoužijí. Ale oni dokázali mnohem více. „Stali [se] spravedlivým lidem,“ protože „složili zbraně své *vzpourey*, takže již nikdy více proti Bohu nebojovali.“⁵ Jejich obrácení bylo tak úplné a hluboké, že nikdy neodpadli.⁶

Vzpomeňte si však na jejich stav předtím, než se obrátili – žili, jak to nazývají písma, „v otevřené vzpouře proti Bohu“.⁷ Jejich vzpurné srdce je odsoudilo k životu „ve stavu opačném k povaze štěstí“, protože šli „proti přirozenosti Boží“.⁸

Když však odložili své zbraně *vzpourey*, stali se způsobilými k tomu, aby od Pána získali uzdravení a pokoj, a my můžeme také. Spasitel každého ujišťuje: „Nebudou-li zatvrzovati srdce své a nebudou-li zatvrzovati šíji svou proti mně, budou obráceni a *já je uzdravím*.“⁹ Vy i já můžeme přijmout Jeho výzvu, abychom se vrátili, činili

pokání a šli k Němu s celým úmyslem srdce, a On nás uzdraví.¹⁰

Porovnejte toto zázračné uzdravení s tím, co se stane, „když se snažíme zakrývatí hříchy své nebo uspokojovati pýchu svou [nebo] marnivou ctižádost svou. ... Nebesa se stáhnou; Duch Páně je zarmoucen“ a každý

z nás „je ponechán sám sobě, aby se ostnům zpěčoval ... a aby bojoval proti Bohu“.¹¹

Bratří, uzdravení a pomoci se nám dostane jedině tehdy, když padneme k nohám Velikého Lékaře – našeho Spasitele Ježíše Krista. Musíme odložit své zbraně vzpoury (a každý víme,

jaké to jsou). Musíme odložit hřích, ješitnost a pýchu. Musíme se vzdát svých tužeb následovat svět a být světem respektováni a velebeni. Musíme přestat bojovat proti Bohu a místo toho Mu musíme dát *celé své srdce*, a nic před Ním neskrývat. Potom nás může uzdravit. Potom nás může očistit od jedovatého bodnutí hříchu.

„Neboť neposlal Bůh Syna svého na svět, aby odsoudil svět, ale aby spasen byl svět skrze něho.“¹²

President James E. Faust učil:

„Když se poslušnost stane naším cílem, již to není otravné; místo překážky se z toho stává stavební kámen. ...

Poslušnost vede k pravé svobodě. Čím více jsme poslušni zjevené pravdy, tím více jsme osvobozeni.“¹³

Minulý týden jsem se setkal s jedním 92letým mužem, který se za 2. světové války zúčastnil mnoha významných vojenských operací. Přežil tři zranění, přičemž jedno utrpěl, když džíp, ve kterém jel, najel na nášlapnou minu, která vybuchla a zabila řidiče. *Pochopil, že chce-li přežít v minovém poli, musí důsledně následovat dráhu vozidla, které jede před ním.* Jakékoli odchýlení se doprava nebo doleva mohlo být – a skutečně bývalo – osudné.

Naši proroci a apoštolové, vedoucí a rodiče bez ustání vytyčují

stopu, kterou musíme následovat, chceme-li se vyhnout ničujícímu výbuchu ve vlastní duši. Oni znají cestu, z níž byly bezpečně odstraněny miny (a samozřejmě i škorpióni) a neúnavně nás vyzývají, abychom je následovali. Existuje velmi mnoho ničujících lákadel, která nás svádějí z cesty. Bludný kruh drog, alkoholu, pornografie nebo nemorálního chování na internetu nebo ve videohrách nás dovede přímo k explozi. Odchýlení se doprava nebo doleva z bezpečné stopy před námi, ať už z lenosti nebo vzpurnosti, může být pro náš duchovní život osudné. U tohoto pravidla neexistují žádné výjimky.

Pokud jsme sešli z cesty, můžeme to změnit, můžeme se vrátit a můžeme znovu získat radost a vnitřní pokoj. Zjistíme, že návrat na cestu, z níž byly odstraněny všechny miny, přináší obrovskou úlevu.

Klid v minovém poli nemůže najít nikdo.

Náš Spasitel je Knížetem pokoje, velikým Uzdravovatelem a jedinou osobou, která nás může skutečně očistit od bodnutí hříchu a jedu pýchy a proměnit naše vzpurné srdce v srdce obrácené a oddané. Jeho Usmíření je nekonečné a vztahuje se na každého z nás.

Výzva, kterou předal Nefitům, když jim coby vzkříšený Kristus sloužil, je stále v platnosti a týká se vás i mě: „Máte mezi sebou nějaké, kteří jsou nemocní? Přiveďte je sem. Máte nějaké, kteří jsou chromí nebo slepí nebo kulhající nebo zmrzačení nebo malomocní nebo ochrnutí nebo kteří jsou hluší anebo jakkoli sužovaní? Přiveďte je sem *a já je uzdravím.*“¹⁴

Ani jeden z vás svou poslední šanci ještě nepromarnil. Můžete se změnit, můžete se vrátit, můžete se dožadovat milosrdenství. Pojdte k Tomu jedinému, který dokáže uzdravovat, a naleznete pokoj. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. *Kažte evangelium mé – příručka k misionářské službě* (2004), vnitřní strana zadní obálky.
2. Nauka a smlouvy 64:34; zvýraznění přidáno.
3. Nauka a smlouvy 4:2; 59:5; zvýraznění přidáno.
4. Nauka a smlouvy 4:2.
5. Alma 23:7; zvýraznění přidáno.
6. Viz Alma 23:6.
7. Mosiáš 2:37; Alma 3:18; viz také *Mormon* 2:15.
8. Alma 41:11.
9. Nauka a smlouvy 112:13; zvýraznění přidáno.
10. Viz 3. Nefi 18:32.
11. Nauka a smlouvy 121:37, 38.
12. Jan 3:17.
13. James E. Faust, „Poslušnost: Cesta ke svobodě“, *Liahona*, červenec 1999, 53.
14. 3. Nefi 17:7; zvýraznění přidáno.